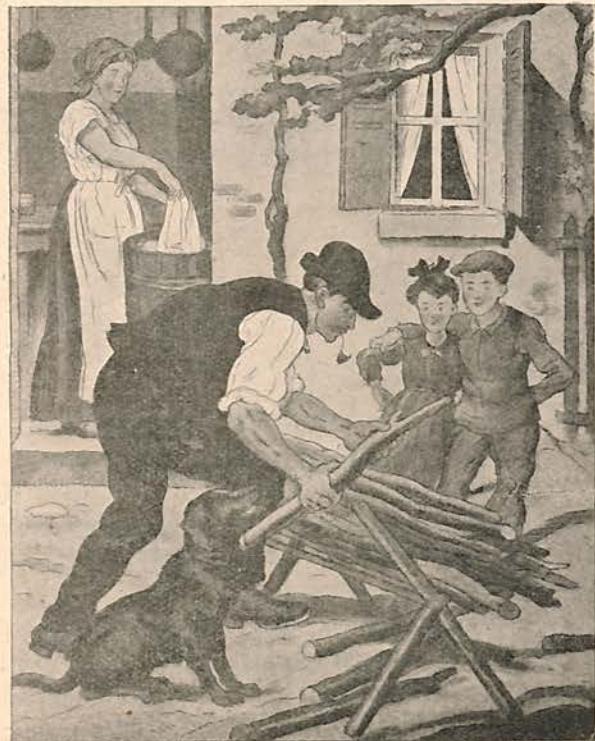

брото въ цълото село и се отличаваше по своята привързаност къмъ своите господари. Казваха го Бишона, защото беше женско.

Една зима бяха надошли много вълци въ лионската гора. Оная година бяха

паднали дебели снъгове, та хората живѣха въ голъма неволя. Страшно отчаяние царуваше въ страната. Бриске, който винаги си гледаше работата и се не боеше отъ вълци, защото имаше голъма брадва, каза една сутринь на Брискета: „Невѣсто, моля те да не пускашъ нито Бискотенъ, нито Бискотина да тичатъ по гората, докато не дойде главниятъ ловецъ-вълчаръ. Ще бѫде опасно за тѣхъ. Нека ходятъ само между могилката и езерето. Азъ съмъ сложилъ пржтове наоколо, за да ги предпазя отъ нещастие. Моля те сѫщо, Брискето, да не пущашъ и Бишона, която много обича да тича.“

Бриске повтаряше това всѣка сутринь на Брискета. Една вечеръ той се не завърна на време. Брискета идваше до прага на вратата, влизаше, излизаше и казваше, като си чупѣше рѫцетъ:

— Боже мой, колко закъснѣ!..

Следъ това излизаше отново и надаваше викъ:

— Ей! Бриске-е-е! Бриске-е-е!

А Бишона скачаше чакъ до раменетъ ѝ, сякашъ искаше да ѝ каже: „Да отида ли азъ?“

— Мирно! — ѝ каза Брискета. —